

trebalo da bude istovremeno i kao neki čin, strašan, nepopravljiv.)

HERUVIM (Stvorivši se u tom trenutku, padne mu pred noge. Preklinjućim glasom): Presveti, božanski Oče! Sutra je Uskrs! Dole na zemlji jedu Uskršnji obed!

HOR APOSTOLA, MUČENIKA, ANĐELA ITD. (Kao eho): Jedu Uskršnji obed!

BOG OTAC (Zaustavljen u svom zamahu): Šta jedu?

HERUVIM (Praćen horom anđela): Uskršnji obed!

BOG OTAC (Gledajući začudeno oko sebe): Uskršnji obed?

HOR APOSTOLA: Jedu Uskršnje jagnje!

HERUVIM: Slave Svetu večeru!

BOG OTAC: Svetu večeru?

HERUVIM: Jedu telo i piju krv Hristovu.

BOG OTAC (S nekom toplinom): Sine moj, Tebe jedu!

ISUS (Bezglasno): Mene jedu.

MARIJA (S izveštačenom nežnošću): Sina mog dragog, kog sam nosila u sebi!

ISUS (Pomavlja kao dete): ... koga si nosila u sebi!

BOG OTAC (Mahinalno): ... koga je nosila u sebi!

ANĐELČIĆI (Šapćući): BOGOČOVEK! BOGOČOVEK!

MARIJA (Nepromenjeno): Tebe jedu!

ISUS: Mene jedu!

BOG OTAC: Njega jedu!

ISUS (Trgavši se): Da — a mi ovamo, mi smo sve bedniji, sve slabiji! Strašno! (Kašlje.) Oni uzmu zalogaj mog tela i odmah su isceljeni, oprosteni su im gresi! A mi, mi sve dublje i dublje propadamo! Oni se prvo nakljukaju grehovima da misliš da će se svakog trenutka raspući, a onda uzmu zalogaj mog tela, i, evo ih: isceljeni, čedni, masni i debeli — a mi, gladujemo i sušimo se! Ah, prokleta igra što je igramo! Hteo bih da jedanput stvarno promenimo uloge, da se najedem do mile volje, da ih pustim da pocrkaju!

(Spopadne ga napad kašlja.)

MARIJA (Zabrinuto jurne prema njemu): Gospode, sine, ne zaboravi da si ti neranjiv! Da si Božanstvo, da si besmrtn! Da si nepromenjen za čitavu večnost! (Privlači mu glavu na svoje grudi i miluje je. Isus glasno jeca.)

ANĐELČIĆI (Još uvek šapćući): BOGOČOVEK! BOGOČOVEK!

BOG OTAC (Posle pauze, malo se smirio. Heruvimu): Koji su to što slave Uskršnji obed?

HERUVIM (Živo): Hrišćani, Sveti Oče! Tvoji vernici, Presvetli gospodaru, Tvoja deca, koja se u TEBE nadaju, katolici, Crkva bez koje nema spasenja — Tvoji sveštenici, Tvoji episkopi, Papa!

BOG OTAC (Koji i sam hoće da poveruje, prijateljskim tonom): Ah, je li? E pa, onda ćemo malo pogledati!

MARIJA (Srećna što događaji kreću tim tokom): Tako je! Pogledaćemo malo! (Isusu) Dođi, sine, da malo pogledamo taj prizor, razgalićeš se.

(Veliko olakšanje među prisutnima. Zbijene grupice se razilaze, anđelčići napuštaju scenu. Posluga se rastrči oko prestola i sve dovede u savršen red. Odnese sve sanitarne posude, zatim donesu ogromne, neobične tronošce. Apostoli, mučenici, anđeli, milosrdne sestre, povlače se u najlepšem redu. Na sceni ostaju samo tri božanstva, heruvim i nekoliko starija anđela.)

BOG OTAC (Udobno zavaljen na prestolu, kao u krevetu. Zvučnim i svečanim basom): Nek nam se donesu posude s tamjanom i žeravica i prizovimo k sebi Sve-znanje i Sveprisutnost! (Na sred scene postave se tronošci i u njih se sipa neka tamna smesa, pomešana s nekim mirišljavim prahom, koja se zapali. Zatvore se vrata, posluga se povuče. Heruvim poslednji napušta scenu. Šire se oblaci pare; vidi se kako se tri božanstva zavalje, sklopljenih očiju, dok zavesa pada.)

Preveo
Đorđe DIMITRIJEVIĆ

nada pinterić

5 PJESAMA

I
Šuteći ga promatrahu kako s piramide silazi. Taj bog, taj Eros.
Za njim sjene palih na ušću mirnih voda, carstvo konjanika.

Tjeskobno vrijeme krajolika, tjeskobno vrijeme.

Šuteći ga promatrahu. Među pučinama vojskovođe bitku slijede, dok se hramovi na brojnoj međi ruše a plamen obje pučine objedinjuje.

Zatim se mjeri srce kamena, nepomična čvrstoća zdanja; i još ga gledahu dok silazi s piramide, taj bog. Taj demon.

II
Ugasit ću zraku mora, prebacit odsjaj, a ti odgovori da ne bude sapel
jezik i slomljeno tijelo odgovoru ugaslo.

Gipkost riječi prolazi da bi mirisala grobu, guši kamen, ubija olovo rijeke.
Ne mogu priznanju služiti; suviše je ta riječ sluga poljupcu.

Projahat ću, salomiti šumu, za tebe naći grm, da prkosna smrt more razlije,
obnovi zov divljači koja kopitama prijeti; premda grm blješti na pučini
i nebu koje je prisutni kad i žar sunca u moru izvire.

I val o val gibat će se, hraniti obale gdje stojiš opkoljen pjenom.
Daleki miris donešen morem podsjetit će te na ružu, i opet su došli ljudi
sa svakog pjeska, jer ljubiš ružu u dolasku mora.

I val o val gibat će se modrina obnevidjela daljinom.
Stopi se sa svakim gibom umornog hoda i pripadat ćeš bjelini bljeska, tada
oko će progledati davne tragove hodočašća ljudi, mene u dnu povorke
s ružama u očima i krvavom grivom zbog kasa do obale tvoje pjene i
moga zatočeništva.

III
U sažetom pogledu prekidaju se sretni udarci,
a sumnja onih koji su ljubavljvu rijeke natapali
prelama u meni ponor, gdje zbunjena tijela ostaju.
Korijenu zemlju odnose
prepekle usne obilnih plodova.
Za vapaj mi daj tada olakšanje
jer prikrivajući slijed
plamen prikriva novu tačku,
a fežište se prebacuje u vrijeme.

IV
Repriza sazvučja ulijeva mi prokletstvo
i želja da se pretočim nije moguća.
Za skriveni dah, preobilje moje, ustreptaj odaziv
kad napajamo zla dna
za beskorisno svjetlo
a kamenom stablu deblo vječnu šutnju prikuplja
za sjaj buđenja
U sveobuhvatnoj strahoti pomicanja
donesi me kao puls dugu,
tada ne zaboravljam korijen
kojim mogu predati tvoje odraze.

V
Svako je približavanje pritisak pruženog dlana, sjenovit govor, preživljeno
čekanje.
Neposredno u slikama doći ćem kasniji san.
Za pronalaženje se udaljavam, za otisnutost se slijedim, za iskon vezujem
budnu mržnju. I obraćenom čežnjom preponi vjerovanje oduzimam da bu-
jica snagom obavije i žestinom potvrdi zov neutaženog sna. Olakšanje
prebrzo umire ulijevajući sumnju da li se igra prokletstvom mjeri.